

Evladım Öldü

– Sami Biber · 04 Nisan 2026

Aslında sadece sanal alemden arkadaşımı Firuzan Hanım. Öyle fazla bir muhabbetim yoktu. Hatta bırakın fazlayı neredeyse hiç muhabbetim yoktu. Nasıl arkadaş olmuştuk onu bile hatırlamıyorum. Ama sabah sabah face booktaki mesajını görünce yüreğim cızzz etti. Çünkü büyük harflerle "EVLADIM ÖLDÜ" Diye yazmıştı. Hemen devamında da "Sevmelere doyamadığım boncuk gözlü kızımı kaybettim. O şimdi bir melek oldu" Diye yazmıştı.

Evet, neredeyse hiç muhabbetim yoktu Firuzan Hanımla ama şimdi ortada çok elim bir durum vardı. İlk çocuğunu daha dokuz aylık bir bebekken kaybeden bir baba olarak Firuzan Hanımın şimdi içinde bulunduğu acıyı çok iyi anlıyordum. Hemen mesajına bir mesajla karşılık verdim:

"Çok çok üzüldüm Firuzan Hanım. İlk çocuğunu kaybetmiş bir baba olarak acınızı anlıyorum. Rabbinden size sabır, masum yavrunuza da rahmet diliyorum. Allah'ım cennetinde buluşmayı nasip eylesin inşallah. Başınız sağolsun."

Firuzan Hanım, ben bu mesajı yazdığımda face booktaymış. Anında cevap yazdı:

"Çok teşekkür ederim Sami Bey. Allah hiç bir anneye böyle bir acı yaşatmasın."

Firuzan Hanımım face bookta olduğunu görünce mesaja devam ettim.

-Rahmetli evladınız kaç yaşındaydı?

Firuzan Hanım bir ağlama ikonu ile birlikte cevap yazdı:

-Henüz beş yaşındaydı Sami Bey.

Allah'ım Ya Rabbim ya...Beş yaşında? Bir bebek..İnsan böyle bir acıya nasıl dayanır?

Üzüntü ile cevap yazdım yine.

-Çok üzüldüm arkadaşım. Aynen belirttiğiniz gibi o bir melek olarak Rabbimin huzuruna gitti. Biliyorum üzgünsünüz ama size bir haber vereyim: O çocuğunuz var ya, işte o çocuğunuz yarın ahirette size şefaatçi olacak.

Firuzan Hanım anlamamıştı.

-Anlamadım ne olacak?

Devam ettik konuşmaya:

-Yani diyorum ki ahirette o çocuğunuz - bir melek olduğu için- Allah'tan, sizin cehenneme atılmamanız hususunda ricacı olacak. Yüce Rabbim de onun hatırına - eğer cehennemlikseniz- sizi cehenneme sokmayacak.

Firuzan Hanım sanırım kızdı.

-Sami Bey. Bu anlattığınız şey inanın hiç umurumda değil. Ben şu anda evladımın acısından başka hiç bir şeyi düşünecek durumda değilim.

Hay Allah ya. Pot kırmıştım besbelli. Kadın haklı. Şimdi sırası mıydı böyle bir tesellinin?

-Özür dilerim Firuzan Hanım.İstemeyerek üzdüm sizi. Rahmetli evladınızın adı neydi?

Firuzan Hanım yine üzüntü ikonlarıyla birlikte cevap verdi.

-Sami Bey ! Adının ne önemi var. O benim evladımdı. Meleğimdi.

-Şeyyy.. Arkasından bir Fatıha okuyayım hiç olmazsa. Rahmetlinin adı ne ise o isme hediye edeyim

okuduğum Fatihayı. O bakımdan sormuştum.

-Adı Dorothy idi

Şaşırmıştım. Hiç yeri ve zamanı olmasa da merakla sordum:

-Dorothy mi? Bir Türk için Dorothy , acayip bir isim değil mi? Hani üzerime vazife değil ama...

Firuzan Hanım bu sefer kızmadı nedense.

-Babası Almandı. Sizin çocuğunuzun babası hangi ırktandı?

Haydaaa. Bu da soru muydu yani? Profil resmimdeki Türk Bayrağını görmüyor muydu bu kadın? Neyse üzüntüden insan bazı şeyleri görmüyor ya da saçmalıyor olabilirdi. Sorusunu cevapladım:

-Elbette ki Türk'tü Firuzan Hanım.

-Hımmm anladım. Sizin de başınız sağ olsun. Adı neydi evladınızın?

Gözlerim nemlendi ilk evladım Sinan'ı hatırlayınca

-Sinan'dı

-Allah size de sabırlar versin Sami Bey. Kaç sene oldu öleli?

-Kırk üç sene oldu Firuzan Hanım.

-Kırk üç sene olmasına rağmen unutulmuyor değil mi?

-Allah'a şükür ondan sonra dört evladım daha oldu. O bakımdan Sinan'ın acısını nispeten de olsa unuttum.

-Çocuklarınızın hepsi hayatta değil mi?

-Evet..Çok şükür hepsi hayattalar.

-İsimleri nedir?

-İsimleri sırasıyla Cihangir, Tuğrul, Yunus ve Tuba'dır.

-Ay ne güzel isimler. Peki cinsleri ne?

Haydaaa.. Ulan cinsleri ne olacak? Elbette insan. Ama yine de ben onlara "Kangallarım" Demiyor muydum? Şimdi bu kadar üzüntü içinde olan Firuzan Hanımı biraz güldürmenin tam sırasıydı.

-Valla ben onlara Kangallarım diyorum.

-Ayyy harika. Kangal demek. Peki nerede bakıyorsunuz onlara?

-Valla büyüğünü evlendirdim. Diğerlerine de nerede bakacağım? Elbette evde bakıyorum. Aslında bakıyorum da sayılmaz. Her birisi -Yunus hariç- kendi nafakalarını kendileri kazanıyorlar. Yunus zihinsel ve bedensel engelli olduğu için çalışmasa da diğerleri özel koruma görevlisi olarak çalışıyorlar.

-Ay ne hooooşşş. Bekçilik yapıyorlar yani?

-Eh..Bir bakıma öyle de denilebilir.

-Neyle besliyorsunuz peki?

-Et, balık, sebze, meyve Allah ne verdiyse... Öyle yiyecek ayırımı yapmaz benimkiler. Ne bulurlarsa yerler. Büyük çereze bayılır mesela. İki numara hayvan gibi bir şey olunca diyeteye başladık onun için. Kızım da tatlı ve çikolata delisidir.

-Büyüğünü evlendirdim demiştiniz. Eş bulmak kolay oldu mu bari?

-Valla ben karışmadım o işe. Kendisi buldu namussuz. Aşk evliliği yaptı anlayacağınız.

-Ayy ayyy ayyyy. Sevimli şeyler. Demek aşk evliliği yaptı ha. Yerim ben onları. Ay ne güzelli. Kaç yaşındalar peki? Mesela en büyüğü olan Cihangir?

-Cihangir şu anda kırk iki yaşında Firuzan Hanım.

-Ay inanamıyorum. Kangallar en fazla on bir - on iki yıl yaşarlar diye biliyordum.

Hay Allah'ım ya..Kadın ciddi ciddi köpekten bahsediyor galiba.

-Firuzan Hanım. Ben evlatlarımdan bahsediyorum. Onlara "Kangallarım" desem de benim çocuklarımlar onlar.

-Ay özür dilerim. Siz "evlatlarım" derken insan olan evlatlarınızdan bahsediyorsunuz ?

-Elbette öyle. Siz neyden bahsediyorsunuz peki?

Firuzan Hanım yine bir ağlama ikonu birlikte cevap verdi.

-Ben minik mi minik, tatlı mı tatlı, boncuk gözlü Kaniş cinsi evladımdan bahsediyorum. Evladımı kaybettim.

-Yani evladım derken bir köpekten, bildiğimiz dört ayağı, bir kuyruğu olan. " hav hav havv"Diye ses çıkaran bir canlıdan bahsediyordunuz öyle mi?

-Eveet. Siz ne sanmıştınız ki?

-Ben doğrudan doğruya sizden doğma, bir Alman vatandaşından olma bir insandan bahsettiğinizi sanıyordum.

-Allah iyiliğiniz versin Sami Bey. Ben bekarım.

-Yani ben şimdi bir köpeğin arkasından mı Fatıha okudum?

-Evet ama niçin böyle tedirgin oldunuz anlayamadım.

-Firuzan Hanım. Bakın ben de severim hayvanları. Hatta zaman zaman evde beslediklerime, oğlum, kızım, evladım dediğim de olur. Ama öldüklerinde arkalarından Fatıha okumam. Çünkü hayvanların arkasından Fatıha okunmaz. Ayrıca bir hayvan öldüğünde onun arkasından " O şimdi bir melek oldu" denmez. Hayvanlar ölür ve toprak olurlar. Ne melek ne de başka bir şey olurlar.

-Ne yani şimdi benim rahmetli minik bebeğim melek olamayacak mı sizin dediğimize göre?

-Allah'ın hikmetinden sual olunmaz elbette ama benim ve benim gibi Müslüman olanların inancına göre hayvanlar rahmetli de olmazlar. Onların arkasından "Allah rahmet eylesin" Diye dua edilmez. Hele melek hiç olmazlar.

-Ay ne biçim inancınız var sizin Sami Bey. Sizin inancınızda hayvan sevgisi diye bir şey yok mu?

- Benim inancında kuyudan su çekip ayakkabısının içinde o suyu çok susamış bir köpeğe içiren ve herkesin hayat kadını dediği bir kadın için " Bu kadın şimdi cennetlik oldu." Diyen bir peygamber var .

Beslediđi kuşu ölen bir çocuğun üzüntüsüne ortak olmak için taziye ziyaretine giden bir peygamber var. Yani hayvan sevgisi dediğiniz şeyin en âlası benim inancımda var.

-İyi o zaman. Benim bebeğim için bir mezarlık yaptırmama sizin inancınızın bir itirazı olmaz sanırım. Zira yaptırdım da... Işıklar içinde uyusun, üzerine yıldızlar yağsın bebeğimin.

-Firuzan Hanım. Benim inancımda hoşgörü vardır. Bir köpek için kabristan yaptırmanıza hiç bir itirazım olamaz bunun bir lüzumsuzluk olduğuna inansam da. Ama öte taraftan hayvanlar öldüğü zaman ışıklar içinde uyumazlar. Hatta insanlar da ışıklar içinde uyumazlar. Hele hele de maazallah insan ya da hayvanların üzerine yıldızlar yağmaz. Allah korusun...O yıldızlardan sadece bir tanesi üzerimize düşse ortada dünya diye bir şey kalmaz.

Allah Allah. Mesajı gönderdim ama "Aradığınız içeriğe ulaşılamıyor" Diye bir yazı geldi.

Ah ulan benim bu kopasica dilim, kırılması parmaklarım. Bir arkadaşı daha kaybettim. Kadın sildi beni. Engeli de koydu bir daha ulaşamayayım diye